

Les nostres presons mentals

Dij, 19/03/2020 per Catalunya Religió

[L'opinió publicada](#)

Després d'uns dies de confinament comencem a experimentar la duresa de la reclusió. Existeix la presó de restar a casa, però encara més l'ofec de no poder sortir, de no poder fer el que volem, de no controlar la nostra pròpia vida. La por a no poder controlar la nostra pròpia salut ens aïlla en la pitjor de les nostres presons: el nostre cos. I això allibera els nostres fantasmes, els personals i els col·lectius. Pors atàviques i la seducció de l'egoisme més ferotge poden desembocar en una histèria irracional. Tot això retroalimenta la por. Ens paralitza i fins i tot pot desvetllar en nosaltres el llop que tenim endormiscat. I el que és més perillós, com ens sentim insegurs amb nosaltres mateixos, podem cedir a la temptació de desconfiar metòdicament dels altres.

Després de la Pesta Negra de 1348, que va delmar l'Europa medieval, l'humanista i escriptor Giovanni Boccaccio va escriure el "Decameron". Deu amics i amigues, tot fugint de la pesta que assolava Florència, es refugien al camp en una vil·la. Allí se n'adonen, que després de prendre les mesures higièniques i profilàctiques adients, les de l'època evidentment, allò que realment els allibera de la por, de la seva reclusió interior, és explicar històries. Així surten d'ells mateixos, d'un interior, que de tant temps reclòs és humit i fa pudor de resclosit. Recorden que les persones només som realment lliures, que realment només som nosaltres mateixos, quan anem cap als altres, quan abandonem les nostres presons mentals. Les històries que expliquen són ficció, tanmateix, tots saben, que en les nostres ficcions sovint hi dormen el nostre interior més pregon, les nostres alegries, les nostres esperances, les nostres contradiccions i, com no, també les nostres pors. L'amistat, l'amor, l'erotisme, el drama, la comèdia, la picaresca, la crítica burlesca a la religiositat del seu temps, etc.. serveixen a Boccaccio per a ajudar als seus contemporanis, els homes i les dones del seu temps, a pair les dures conseqüències de la pesta.

La guarició no prové de les mateixes històries, si és que realment existeix, prové

del fet de compartir-les amb els demés. Quan els altres les fan seves i les recreen, aleshores sí, continuen essent nostres, però també són seves. No és una pura evasió de la realitat, és tracta, més aviat, de de compartir-la amb els altres per a poder-la digerir, entendre-la i integrar-la. Així ens podem alliberar de les nostres presons mentals.

Aquests dies un poema, una cançó, un petit concert, un conte, una història familiar, un llibre, una confidència feta a temps, una pregària. Això sí, compartits amb els altres, amb aquelles i aquells que aquests dies tenim tant a prop, poden esdevenir la clau que delerosament busquem per a eixir de les nostres presons mentals.

Manuel Maria Fuentes i Gasó és historiador, director de l'Arxiu Històric Arxidiocesà de Tarragona i rector de diverses parròquies